

“ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ,”

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΕΩΣ καὶ ΕΡΕΥΝΗΣ ΖΩΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ξενοφώντος
Ἀριθ. 15 α
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΠΑΝΑΓ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ
Ἔκδοσις Δεκαπενθήμερος
ὑπὸ καὶ Ἐπιμελείᾳ ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
π. Βουλευτοῦ τ. Διευθυντοῦ «Δικαστικῆς» Διηγήτορου

ΕΤΟΣ Α'.
Φύλλον 3ον
1
Ἰαννουαρίου 1954

1η Ἰαννουαρίου 1954

Τὰ «ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ»
Εὐχονται Εὐτυχεῖς
τὸ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1954

Βαρεῖα διαγράφεται ἡ προοπτική τῆς ἐξελιξεως τῆς ἀνθρωπότητος κατὰ τὸ 1954. Θὰ ἔλεγε δέ τις ὅτι ἠθελημένως ἡ Θεία Πρόνοια

ἐπεξήτησε μὲ σειρὰν περιστατικῶν, συσσωρευθέντων κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας τοῦ λήξαντος ἔτους, νὰ προῖδεάσῃ τὸν ἐλεύθερον κόσμον ἐπὶ τῶν ᾤσημαντικῶν σταθμῶν ἀπὸ τοὺς ὁποίους καλεῖται προσεχῶς νὰ περάσῃ τὸ πεπρωμένον του.

Ὁ Πρόεδρος Eisenhower εἰς τὸν μνημειώδη λόγον του τῆς 8ης Δεκεμβρίου συνώψισε κατὰ τὸν ἀδρότερον τρόπον τὰ ἀγωνιώδη ἐνδεχόμενα τῆς αὔριον :

«Ἐὰν κάποτε αἱ Η. Πολιτεῖαι κατεῖχον τὸ μονοπώλιον τῆς ἀτομικῆς βόμβας, τὸ μονοπώλιον αὐτὸ ἔπαινε νὰ ὑπάρχῃ ἀπὸ τινων ἐτῶν... Ὁ ἐλεύθερος κόσμος φυσικὰ ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἑνὸς μεγάλου προγράμματος προειδοποιήσεως καὶ ἀμύνης. Ἀλλ' ὥς μὴ νομίση κανεὶς ὅτι ἡ δαπάνη οἰοῦν δῆποτε ποσοῦ δύναται νὰ εξασφαλίσῃ πλήρως τὰς πόλεις καὶ τοὺς κατοίκους οἰασδῆποτε χώρας. Ἡ φρικώδης ἀριθμητικὴ τῆς ἀτομικῆς βόμβας, δὲν ἐπιτρέπει τοιαύτας εὐκόλους λύσεις. ... Καταθλιπτικαὶ ἀποφάσεις μᾶς ἀναμένουν τοὺς προσεχεῖς μῆνας».

Εἰς μίαν Εὐρώπην ἀσθμαίνουσαν ἤδη ὅπο τὴν ἐπίπονον πολεμικὴν προσπάθειαν τῶν τελευταίων ἐτῶν, τὸ Ἀτλαντικὸν συμβούλιον διὰ τοῦ ἀνακοινωθέντος του τῆς 12ης Δεκεμβρίου, ἔρχεται, ἐξ ἄλλου, νὰ ἀνατυλίξῃ πρὸ ἡμῶν τὴν ἀνάγκην «διατηρήσεως ἐν ἐνεργείᾳ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν», δυνάμεων καὶ ὀπλισμοῦ, ὡς ἀποφασιστικῶν συντελεστῶν τῆς ἀποτροπῆς τῆς ἐπιθέσεως».

Ἡ ἀποτυχία τῆς διασκέψεως τῆς Βερμούδας ἀφ' ἑτέρου καὶ ἐπακολουθήσασα αὐστηρὰ προειδοποιήσις τοῦ κ. Ντάλλας ὅτι ἂν συνθήκῃ διὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν στρατὸν δὲν ἐπικυρωθῇ «συντόμως» Ἡνωμ. Πολιτεῖαι θὰ ἀχθῶσιν εἰς μίαν «ἀγωνιῶδη ἀναπροαρμογήν» (agonizing reappraisal) τῆς Εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς τῶν ἐμφανίζον ἀπροκάλυπτον τὴν σοβοῦσαν ἕως τῶρα μεταξὺ τῶν συμμάχων ἀντίθεσιν. Ἀντίθεσιν ἡ ὁποία ἐκπορεύεται ἀπὸ διάφορον διεκαστον τοποθέτησιν—γεωγραφικὴν καὶ πολιτικὴν—ἐναντι τῶν

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΓ. ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 49.75166
ΗΜΕΡΟΝ. 4-6-92
ΑΡΙΘ. 45568

γάλων προβλημάτων του κόσμου και ως εκ τούτου δεν γεφυρώνεται εύκολως, αλλά προσφέρεται κατά τον καλύτερον δυνατόν τρόπον εις την έκμετάλλευσιν και εις περαιτέρω ἐλιγμούς της Σοβιετικής διπλωματίας.

Ἐάν ὅμως, ἡ ὠμή προειδοποίησις τοῦ κ. Ντάλλας δὲν ἐπιφέρει τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα καὶ ἂν αἱ Ἑνωμ. Πολιτεῖαι καταφύγουν ἐκ τῆς ἀνάγκης τῶν πραγμάτων εἰς τὴν «περιφερειακὴν ἄμυναν», τὴν συγκέντρωσιν δηλ. τῶν κυρίων δυνάμεων τῶν εἰς προκαθορισμένας στρατηγικὰς βάσεις ἐπὶ τῶν παρυφῶν τοῦ σοβιετικοῦ συγκροτήματος, ἢ ἐν Εὐρώπῃ κατάστασις μοιραίως θὰ ὑποστῇ βαρύτερον τὸν ἀντίκτυπον τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς. Τὸ κενὸν τὸ ὅποιον θὰ ἄφινον συμπτυσόμεναι αἱ Ἀμερικανικαὶ δυνάμεις θὰ ἐκαλύπτετο μοιραίως θάπτον ἢ βράδιον ἀπὸ πάσης φύσεως συμβιβαστικοῦς ἔναντι τῆς Ρωσσίας σχηματισμούς, οἱ ὅποιοι μοιραίως θὰ ἀπετέλουν τὸ προοίμιον περαιτέρω ρωσικῆς «εἰρηνικῆς» διεισδύσεως ἐν Εὐρώπῃ.

Τὸ χειρότερον δὲ εἰς ὅλα αὐτὰ εἶναι ὅτι ἡ ἀπωτέρα ἀφετηρία τῶν συμμαχικῶν δυσχερειῶν πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ εἰς τὰς ἀναποτρέπτους ὀικονομικὰς καὶ κοινωνικὰς ἐντάσεις, τὰς ὁποίας δημιουργεῖ ἡ συνέχισις τῶν πολεμικῶν δαπανῶν, καὶ ἡ προοπτικὴ διαιωνίσεως τῶν.

Οἱ ἴδιοι κίνδυνοι ἐξακολουθοῦν ὑφιστάμενοι ἀλλ' ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν, τοὺς βλέπομεν ὑπὸ ἄλλο ὄμμα. Ὅμιλοῦμεν περὶ «χαλαρώσεως» τῆς σοβιετικῆς ἀπειλῆς... καὶ τὰ κομμουνιστικὰ στρατεύματα προβάλλουν αἰφνιδίως εἰς τὰ σύνορα τοῦ Σιάμ!! Θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει κανεὶς ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἱστορίας τὸν μακρυνὸν ἀντίλαλον τῆς φωνῆς τοῦ Περικλέους ὁμιλοῦντος πρὸς τοὺς ἀσχάλλοντας Ἀθηναίους τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου:

«καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτὸς εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, ἐπειδὴ ξυνέβη ὑμῖν πεισθῆναι μὲν ἀνεραῖοις, μεταμελεῖν δὲ κακούμενοις...»

Καὶ θὰ ἐκινδύνευεν κανεὶς νὰ καταληφθῇ ἀπὸ ρῖγος ἀνησυχίας, ἐὰν δὲν ἦσαν ἐκδηλὰ τὰ φαινόμενα τῆς ἰδίας κοπώσεως καὶ ἄλλων παραλλήλων συγκλονισμῶν εἰς τὰς χώρας τοῦ Παραπετάσματος. Παλοῖουσαι κατ' αὐτῆς ταύτης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τὰ καθεστῶτα τῶν χωρῶν αὐτῶν βλέπουν καθ' ἡμέραν νὰ ὀρθοῦνται ἔναντιον τοῦ ἐντονώτεροι αἱ ἀντιδράσεις.

Ποῖος λοιπὸν ἐκ τῶν δύο ἀντιμετώπων κολοσσῶν θὰ ἀνθέξῃ περισσότερο; ποίου τὰ νεῦρα καὶ αἱ δυνάμεις θὰ καταδειχθοῦν ἰσχυρότεραι κατὰ τὸ τελευταῖον τέταρτον τῆς ὥρας;

Εἰς αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἀποκορυφοῦται ἡ μεγάλη μεταξὺ Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς τιτανομαχία.

Πλησιάζει προφανῶς ἡ μοιραία στιγμή καθ' ἣν τελικῶς κρίνονται αἱ μεγάλοι συρράξεις τῆς ἱστορίας, ἡ στιγμή τῆς ὑψίστης ὑπερεντάσεως τῶν ἀντιμαχομένων θελήσεων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κρέματα ἡ νίκη ἢ ἡ συμφορά. **Σήμερον ἀκριβῶς**, περισσότερο καὶ ἀπὸ τὰς ζοφεράς ἡμέρας τοῦ 1948 καὶ τοῦ 1949, κρίνεται ὁ «*ὑπὲρ πάντων ἀγών*».

*
* *

Ἡ Ἑλλάς, μαζὺ μὲ ὅλον τὸν ἄλλον Δημοκρατικὸν κόσμον ἔχει ἐμπλακῇ εἰς τὴν δίνην τοῦ μεγάλου αὐτοῦ δράματος.

Τὸ 1954 θὰ δώσῃ ἀσφαλῶς τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ ἀγωνιώδη αὐτὰ προμηνύματα. Κατὰ τὸ ἴδιον δὲ αὐτὸ ἔτος θὰ κριθῇ καὶ τῆς οἰκονομικῆς μας ἀναρρώσεως ἢ ἔκβασις. Τὰ θεραπευτικὰ πειράματα τοῦ 1953, ἐφέτος μόνον θὰ ἀποδώσουν τὰ ὀριστικὰ ἀποτελέσματά των.

Ἡ συρροὴ ὅμως αὐτῆ τῶν περιστάσεων ἐμφανίζει τὸ ἀρχόμενον σήμερον ἔτος ὡς ἐν τῶν κρισιμωτέρων τῆς συγχρόνου ἱστορίας μας. Καὶ τοῦτο διαγράφει δι' ὅλους μας —κυβερνῶντας καὶ μὴ—τεράστια καθήκοντα καὶ ἱστορικὰς εὐθύνas.

Ἐκ βάθους ψυχῆς εὐχόμεθα τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κυβερνητικῆς προσπάθειας ἀφ' οὗ ἐξ αὐτῆς τόσα καὶ τόσα θὰ ἐξαρτηθῶσι διὰ τὸ Ἔθνος. Δὲν εἶναι ἄξιον πολιτικῶν ἀνδρῶν, εἰς περιστάσεις ὡς αἱ σημεριναί, νὰ φιλαργυρεύωνται τὴν συνδρομὴν τῶν ἀρνητικῆν ἢ θετικῆν ὅπου καὶ ἂν εἶναι αὕτη δυνατή.

Ἀλλὰ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτοὺς ἂν ἡ σημερινὴ Κυβερνητικὴ προσπάθεια στεφθῇ ἢ ὅχι ὑπὸ ἐπιτυχίας· οὔτε ὠφελεῖ εἰς τίποτε νὰ ἀποσιωπῶνται ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα καὶ ἀπὸ τοὺς ἐγγύτερον πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἱσταμένους δημοσίᾳ πλέον ἀνομολογοῦνται.

Δι' αὐτὸ δὲν εἶναι μόνη ἡ Κυβέρνησις ἡ ὑπέχουσα εὐθύνas. Ὑπάρχουν εὐθύναι καὶ δι' ἐκείνους οἵτινες, μὴ ἔχοντες σήμερον τὴν τιμὴν νὰ ἐργάζωνται θετικῶς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Ἐθνικῆς προσπάθειας, ἀποτελοῦν ἐξ ἀνάγκης *τὰς ἐθνικὰς τῆς αὔριον ἐφεδρείας*. Δι' αὐτοὺς ἄλλαι εὐθύναι σχηματίζονται ὅσον προχωρεῖ ὁ καιρὸς. Αἱ εὐθύναι τοῦ νὰ συνεχίσουν καὶ νὰ φέρουν καλύτερον εἰς πέρας τὴν μεγάλην Ἐθνικὴν προσπάθειαν ἂν αἱ περιστάσεις καταδειχθοῦν βαρύτεραι τῶν ἀνθρώπων οἵτινες τὰς ἀντιμετωπίζουν σήμερον.

Δὲν ἐμπρέπουν εἰς τὸ κατώφλιον ἐνὸς Νέου Ἑτοῦς οὔτε ἐπικρίσεις, οὔτε κἂν μελαγχολικαὶ ἀναδρομαὶ εἰς τὸ πρόσφατον παρελθόν. Ἀλλ' ἡ ἀδήριτος πραγματικότης μᾶς ἐπιβάλλει ἤδη νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι *μεγάλαι ἀμφιβολίαι ἐγεννήθησαν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑθνικοῦ καὶ νέοι πολιτικοὶ καὶ κοινωνικοὶ διαφορισμοὶ ἐξαγγέλλονται*. Ὅσοι ἔχουν συνείδησιν τούτου, δὲν δικαιοῦνται νὰ ἀρκοῦνται εἰς μεμψιμοιρίας καὶ στεῖραν ἄρνησιν τῶν σήμερον συντελουμένων.

Τὸ μέλλον δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὸ παρὸν ἀπὸ καμμίαν τεχνητὴν αὐλαίαν. Ζῇ καὶ δημιουργεῖται ἤδη ἐν μέσῳ ἡμῶν. Δὲν αὐτοσχεδιάζεται τὰς στιγμὰς τῆς ἀπογοητεύσεως ἢ τῆς συμφορᾶς. Προπαρασκευάζεται μὲ μόχθον καὶ αὐτοθυσίαν.

Ἔχει σημάνει καὶ διὰ τοὺς ὑπευθύνους τοῦ μέλλοντος ἀπὸ πολλοῦ τὸ Ἐθνικὸν Προσκλητήριον.

Π. ΠΙΠΙΝΕΛΗΣ

ΑΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. ΤΣΕΡΒΕΝΚΩΦ

Πολλά ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν ἐπὶ τῆς τακτικῆς τῆς ἀκολουθηθείσης ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν διπλωματικῶν σχέσεων μετὰ τῆς Βουλγαρίας. Ἀλλὰ διαρκουσὶν τῶν σχετικῶν διαπραγματεύσεων ἐπιβάλλεται φυσικὰ ἀποχὴ ἀπὸ οἰονδήποτε σχόλιον δυνάμενον νὰ δυσχεράνη τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν ἐν προκειμένῳ ἀντικειμενικῶν τῆς σκοπῶν.

Πρέπει πάντως νὰ διαπιστώσωμεν ὅτι ὁ τελευταῖος λόγος τοῦ κ. Τσερβένκωφ, εἰς τὴν ἀφορῶσαν τὴν Ἑλλάδα περικοπήν του, περιέχει ἀσφαλείας σημαντικὰς αἰτίνας ἀσφαλῶς ἐπιβάλλουν διευκρινίσεις. Ἡ δὴ λωσις του περὶ ἐκπληρώσεως τῶν ἐκ τῆς συνθήκης ὑποχρεώσεων τῆς Βουλγαρίας συνοδεύεται εὐθὺς ἀμέσως καὶ ἀπὸ μίανφράσιν καταφανῶς μειώνουσαν τὴν ἀξίαν τῆς.

«Ἡ ἐξέτασις τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν—εἶπεν ὁ Βούλγαρος Πρωθυπουργός—θα ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῇ μετὰ ἡρεμίαν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν δύο κρατῶν». Καὶ δι' αὐτὸ προτείνει ὅπως «ἡ ἐξέτασις» ἐπακολουθήσῃ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν διπλωματικῶν σχέσεων.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἀπλήρ ἐκτέλεσις τῶν ἐκ τῆς συνθήκης ὑποχρεώσεων, θὰ ἀπαιτήσῃ ἀρκετὰ δυσκόλους διαπραγματεύσεις εἰς ἃς ἄλλως τε ἡ ἰδίᾳ ἡ συνθήκη παραπέμπει. Ἀλλ' ἡ «ἐξέτασις» αὐτῶν, ἂν ἡ λέξις δὲν ἐχρησιμοποιήθῃ κατὰ λάθος, ὑπονοεῖ συζητήσεις πολὺ εὐρυτέρας ἀπὸ τὴν ἀπλήρ καὶ πιστὴν ἐφαρμογὴν, ἴσως μάλιστα νὰ ὑποδηλοῖ τὴν παρεμβολὴν ἀνταπειτήσεων ἐκ μέρους τῆς Βουλγαρίας.

Τοιοῦτους εἶδους ὅμως ἐνστάσεις καὶ περισπασμούς, ἡ Βουλγαρικὴ Κυβέρνησις θὰ εἶναι πάντοτε εἰς θέσιν νὰ προβάλῃ ὅταν ἀρχίσουν αἱ διαπραγματεύσεις διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς συνθήκης, ὅτιδήποτε καὶ ἂν δηλώσῃ προηγουμένως.

Ἡ δὴ λωσις τῆς περὶ «σεβασμοῦ» τῆς συνθήκης, ἔπειτα μάλιστα ἀπὸ τὰς ἐπεξηγήσεις τοῦ κ. Τσερβένκωφ δὲν ἡμπορεῖ ἐπομένως παρὰ νὰ ἔχῃ πολὺ μικρὰν πρακτικὴν σημασίαν. Τὸ ζήτημα τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν διπλωματικῶν σχέσεων μετὰ τῆς Βουλγαρίας εἶναι τελείως ἄλλης ὕφης.

Ἡ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ καὶ ἡ ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Κόμματος

Πρὸς τὴν ἐάν τὸ ἀρθρ. 100 τοῦ Συνταγῆς ἐπιτάσσει ὅτι ὁ δημόσιός ὑπάλληλος εἶναι μόνιμος, ἐκτελεστής τῆς θελήσεως τοῦ Κράτους καὶ ὑπηρετεῖ τὸν Λαόν;

Πρὸς τὴν ἐάν τὸ ἀρθρ. 99 ὀρίζει ὅτι ἡ ὀργάνωσις τοῦ Κράτους βασίζεται εἰς τὴν τοπικὴν αὐτοδιοίκησιν, τῶν δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ἀρχῶν ἐκλεγόμενων διὰ καθολικῆς ψηφοφορίας;

Ἡ παντοδύναμος Στραταρχικὴ Κυβέρνησις, τὴν μὲν μονιμότητα τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων διὰ τοῦ ν. 2500, ὡς τροποποιηθεὶς ἰσχύει καὶ διὰ τῶν δι' αὐτοῦ κατασταθέντων νέων συμβουλίων, οὐσιαστικῶς ἐνόθευσε, τὰς δὲ δι' ἐκλογῶν αἰρετὰς τοπικάς, δημοτικάς ἀρχάς ἀντικαθιστὰ, διὰ διοριζομένων προσώπων τῆς ἐκλογῆς καὶ ἀρεσκείας τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.

Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἱκανὸς νὰ προσκομίσῃ εἰς τὸν Στρατάρχην Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως τὸ κείμενον τῶν ἀρθρῶν τοῦ ἰσχύοντος Συνταγῆς διὰ νὰ τὰ ἀναγνώσῃ;

Ἡ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΠΑΠΙΑΣ

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν πληροφοριῶν τοῦ τύπου περὶ ἀνασχηματισμοῦ τῆς κυβερνήσεως καὶ ἀντιπροεδρίας Μαρκεζίνη, μὰς ἐλέγχῃ ὅτι πολλοὶ κυβερνητικοὶ Βουλευταὶ ἀνησυχοῦντες ἄλλὰ καὶ μὴ χάνοντες τὰς ἐλπίδας τῶν ἐφαρμόζοντων τὴν πολιτικὴν τῆς πάπιας.

Φαίνεται ὅτι εἰς τὸ πτερωτὸν αὐτὸ δίνουν, ἡ Λαϊκὴ σοφία ἀποδίδει μεγάλας διπλωματικὰς ιδιότητες. Ἡμεῖς ὅμως διαπιστοῦμεν ὅτι ἡ πολιτικὴ τῆς πάπιας δὲν τὴν ἔσωσε ποτὲ ἀπὸ τὸ ταψί,

Τὸ ἀγαθὸν ἀρνίον τοῦ Αἰσώπου τὸ καταφυγὸν εἰς ἱερὸν ἵνα σωθῇ ἀπὸ τὸν κατατρέχοντα αὐτὸ λύκον, καὶ τὸ ὅποιον οὗτος ἐκάλει νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἱεροῦ ἵνα μὴ ὁ ἱερεὺς τὸ θυσιάσῃ εἰς τὸν Θεόν, κατεδείχθη κάπως σωφρονέστερον. «Αἰρετώτερον μοι ἐστὶ Θεοῦ θυσίαν γενέσθαι ἢ ὑπὸ σοῦ διαφθαρῆναι». Ὁ (δὲ) λόγος—δηλοῖ ὅτι «οὐ ἐπίκειται τὸ ἀποθανεῖν κρείττων ἐστὶν ὁ μετὰ δόξης θάνατος».

ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Ἐφιστάμεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τῆς κατωτέρω μελέτης, ἐξεχούσης παρ' ἡμῶν προσωπικότητα, τὴν ἀνωτάτην ἐν τῇ διαμορφώσει τῆς οἰκονομίας τοῦ τόπου κατεχούσης θέσιν, ἥτις πρὸς τὴν θεωρητικὴν γνώσει, ἐποπτεία καὶ συμβολῇ εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν οἰκονομικῶν τῆς χώρας πραγμάτων, ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ διευθύνῃ ἐργαστήριον ἐπιστημονικὸν πρακτικῆς ἀποδόσεως τῶν, καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ δύναται ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐν Ἑλλάδι νὰ προσδιορίσῃ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐφαρμοζομένης Οἰκονομικῆς Πολιτικῆς.

I

Πολλά εἶναι τὰ θέματα ποὺ προέκυψαν ἐκ τῆς τελευταίας ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεως ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ἀπολογισμοῦ τῆς Κυβερνήσεως.

Θὰ ἐκθέσωμεν εἰς σειρὰν σημειωμάτων μας τὰς ἐπ' αὐτοῦ σκέψεις μας, μὲ πλήρη ἀντικειμενικότητα, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς δὲν διέκρινε τὰς ἐκατέρωθεν ἐκτεθείσας ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ἀπόψεις.

Ἐν πρώτοις, δὲν εἶναι ἀληθὴς ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τοῦ Συντονι-

ΤΑ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

Ἡ ἴδρυσις εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ εἰς τὸ Παρίσι Τουριστικῶν Γραφείων θὰ προκαλέσῃ ἀσυγχώρητον δαπάνην.

Τὰ Γραφεῖα αὐτὰ δὲν πρόκειται νὰ ἐπιτύχουν τίποτε περισσότερον ἀπὸ ὅσα θὰ ἡδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ μία κατὰλληλος διαφώτισις ἐκ μέρους τοῦ Ὄργανισμοῦ Τουρισμοῦ καὶ χρησιμοποίησις τῶν λειτουργούντων ἤδη εἰς πλεῖστας χώρας τοῦ ἐξωτερικοῦ ἰδιωτικῶν γραφείων. Ὅταν ὅλοι μας αἱ προσπάθειαι συγκεντρῶνται, ὡς κατὰ κόρον ἀκούομεν διαβεβαιούμενον εἰς τὸν περιορισμὸν τῶν περὶ κρατικῶν δαπανῶν, εἶναι ἀπαράδεκτον νὰ ἀνοίγωνται νέα παράθυρα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ πέταχθῇ χρήμα, ἀπλῶς καὶ μόνον, ὡς συμβαίνει ἐν προκειμένῳ, διὰ νὰ εὗρουν θέσιν οἱ ὑποκινούμενοι τὰς μεγαλοπράγμονας αὐτὰς εἰσηγήσεις.

ΤΟ ΛΑΪΚΟΝ ΚΟΜΜΑ

Ἐπιστολὴ

Φίλε κ. Διευθυντά,

Τὸ ἀρθρὸν διὰ τὸ Λαϊκὸν Κόμμα εἰς τὰ «Πολιτικά Φύλλα» ἱκανοποίησε κάθε πολίτην, ἀκόμη καὶ μὴ ἀνήκοντα εἰς αὐτό, ἐχόντα ὅμως ἐπίγνωσιν τῶν ἀναγκῶν τῆς Ἑλλάδος.

Γνωρίζω τὰ σφάλματα τῶν Κομμάτων Λαϊκοῦ καὶ Φιλελευθέρων, ὅπως γνωρίζω καὶ ὅσα καλὰ ἕκαστον τούτων ἐπετέλεσε. Ὑπὲρ πάν ἄλλο ὅμως γνωρίζω ὅτι ἡ Ἑλ-

λάς διὰ νὰ ζήσῃ ἐν σταθερᾷ γαλήνῃ καὶ εὐνομίᾳ, ἔχει ἀνάγκην κανονικοῦ πολιτικοῦ βίου, τὸν ὅποιον μόνον ἡ ὑπαρξὶς τῶν δύο αὐτῶν κομμάτων δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ.

Ὁ Συναγερμὸς δὲν εἶναι κόμμα. Ὑπῆρξε διὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν εἰς αὐτὸν ταχθέντων Φιλελευθέρων καὶ Λαϊκῶν μία ἀνάγκη. Διότι ὅμως ὁ Συναγερμὸς δὲν εἶναι κόμμα, ἀλλ' ὅπως ὁ τίτλος του προδίδει, μία ἀνώμαλος σύνθεσις, εἰς τοὺς κόλπους του διεξάγεται μάχη ἐπικρατήσεως διαφόρων ἐπιτελῶν καὶ στελεχῶν του. Μάχη μοιραίως ἀποσυνθετικὴ καὶ προκλητικὴ παθὼν εἰς βάρος τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος καὶ γαλήνης.

Συνεπῶς εἶναι εὐλογος ἡ ἀξίωσις τῶν φρονιμῶν πολιτῶν, ὅπως τὰ δύο μεγάλα κόμματα, ἀνανεούμενα καὶ ἀνασυγκροτούμενα ἐπανέλθουν εἰς τὸν προορισμὸν τῶν, ἐξασφαλίσεως ὁμαλοῦ πολιτικοῦ ρυθμοῦ.

Ἡ πείρα τῆς ζωῆς ἐδίδαξε ὅτι αἱ ἐκτακτοὶ λύσεις δὲν διαρκοῦν, ὅπως ἐδίδαξε καὶ ὅτι αἱ ρωμαλεότητες ἀρμόζουν περισσότερον εἰς τὰ ἱπποδρόμια καὶ τοὺς ἀθλητικούς στίβους παρὰ εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν. Εἰς τὰς δημοκρατικὰς Χώρας ὡς ἡ Ἑλλὰς χρειάζεται εὐρυθμὸς καὶ ἡρεμὸς κανονικὸς πολιτικὸς βίος, τὸν ὅποιον θὰ φέρῃ ἡ ἀνασύνταξις καὶ ἡ ἐξυγιάνσις τῶν δύο μεγάλων κομμάτων. Αὐτὴν συνιστᾷ ἡ φρόνησις.

Μετὰ τιμῆς, ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

σμοῦ ὑποστηρικθεῖσα θέσις, ὅτι παρέλαβε μίαν οἰκονομίαν ἐν ὑφέσει ἐξ ἐσφαλμένης οἰκονομικῆς πολιτικῆς τῆς προεκλογικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία —κατ' αὐτόν— κακῶς ἐπέμενε νὰ συνεχίζη τὴν ζωὴν τῆς ἐπὶ ἓν ἔτος, ἐνῶ ἐὰν ἐγκαίρως παρητεῖτο καὶ διευκολύνετο οὕτω ἡ ταχύτερα ἀνοδος τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως, δὲν θὰ ἐχάνετο ὁ πολύτιμος αὐτὸς χρόνος διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀναπροσαρμογῆς, ἡ ὁποία ἀπετέλεσε τὸ βασικὸ σημεῖον τῆς σημερινῆς οἰκονομικῆς προσπάθειας.

Τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές, διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

Εἶναι γνωστὸν, ὡς ἀναμφισβήτητον οἰκονομικὸν ἀξιῶμα, ὅτι ἀναπροσαρμογὴ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς χρόνον πληθωριστικῶν ἐξελίξεων.

Ἡ ἀναπροσαρμογὴ τεχνικῶς ἔπρεπε νὰ προπαρασκευασθῇ δι' ἐνὸς ἐντόνου ἀντιπληθωρισμοῦ καὶ μιᾶς σχετικῆς εἰς δραχμὰς ὑψώσεως τῆς τιμῆς τῶν ξένων συναλλαγμάτων, ὅπερ καὶ ἐγένετο, ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως κατ' εἰσήγησιν τοῦ ὑπηρετοῦντος ἐν τῇ Ἀποστολῇ Ἀμερικανοῦ οἰκονομολόγου κ. Taupenbaum.

Ἐπιβολὴ τελωνειακῶν εἰσφορῶν, περιορισμὸς ἐκδόσεως χαρτονομίσματος καὶ παροχῆς πιστώσεων, διαρκέσας ἐπὶ ἔτος καὶ πλέον, ἀπετέλεσαν τὰ κύρια σημεῖα τῆς τότε ἀσκηθείσης πολιτικῆς.

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ὁ κ. Ὑπουργὸς τοῦ Συντονισμοῦ, εἰς ἕτερον σημεῖον τῆς ἀγορεύσεώς του, ἀναγνωρίζει πλήρως τὴν ἀναγκαιότητα τῶν μέτρων τούτων, ὡς ἀπαραιτήτως προπαρασκευαστικῶν τῆς ἀναπροσαρμογῆς. Ἀναγκαῖα ὅμως συνέπεια τῶν ἀνωτέρω περιορισμῶν εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι ἡ ὑφεσις τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος καὶ μείωσις τῶν χρηματικῶν εἰσοδημάτων, διὰ νὰ εἶναι ἐν ἐπιτυχίᾳ ἡ πολιτικὴ τῆς προπαρασκευῆς.

Ἀποτελεῖ συνεπῶς καθαρὰν ἀντίφασιν, ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ ὑποστηρίζεται ἡ ἀναγκαιότης τῆς ὑφέσεως καὶ τῶν ἀντιπληθωριστικῶν μέτρων, ὡς ὀρθῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ κατηγορεῖται ἡ Κυβέρνησις διὰ τὴν ὑφεσιν καὶ τὰς συνεπείας τῆς, καὶ μάλιστα μὲ τὸ πρόσθετον ἐπεχέιρημα τῆς ἀπωλείας χρόνου, ἀφοῦ εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁποτεδήποτε καὶ ἂν ἀνελάμβανε ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις, θὰ ἔπρεπε ὅπωςδήποτε νὰ χάσῃ ὅλον τὸν χρόνον τῆς προπαρασκευῆς, ἐφαρμόζουσα αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ, ὅ,τι ἡ ἄλλη προλαβόντως ἐνήργησε καὶ μὲ φθορὰν τῆς δημοτικότητός τῆς.

Μία τοιαύτη τοποθέτησις καὶ ἐπιχειρηματολογία τῆς Κυβερνήσεως στερεῖται ἐπιστημονικότητος καὶ καλοπιστίας.

Δὲν θέλομεν καθόλου νὰ ὑπερασπίσωμεν τὴν τότε ἀδύναμον Κυβέρνησιν, ὅπως εἶναι ἐπίσης ἀληθές, ὅτι ἀναπροσαρμογαί, τοιαύτης μάλιστα ἐκτάσεως, ἔχουν ἀνάγκην ἰσχυρῶν ὁμοιογενῶν Κυβερνήσεων. Ἡ ἀλήθεια ὅμως αὐτῇ, οὐδόλως δικαιολογεῖ τὴν ἀσκηθεῖσαν κριτικὴν, ὅταν ἐξ ἑτέρου ἀναγνωρίζεται, ὅτι ὁ χρόνος τῆς προπαρασκευῆς ἦτο ἀπαραίτητος καὶ ἐνδεειγμένη ἡ ἀσκηθεῖσα κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ πολιτικὴ.

Γενικώτερον καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἀνωτέρω παρατηρήσεως, ἡ ὅλη

ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσις περιστράφη εἰς δύο σημεῖα: Τὴν ἀναπροσαρμογὴν καὶ τὴν οἰκονομικὴν βοήθειαν πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ μακροπροθέσμου προγράμματος ἐπενδύσεων.

Ἐπρεπε νὰ γίνῃ ἡ ἀναπροσαρμογὴ; Ἡ ἔκτασις τῆς ἦτο ἡ πρέπουσα; Δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς μονίμως κτηθέντα, τὰ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐξ αὐτῆς ἐπιτεύγματα; Καὶ ποῖον εἶναι τὸ ποσοστὸν συμμετοχῆς εἰς αὐτὰ τῶν τυχαίων ἐξωκυβερνητικῶν συντελεστῶν, ὥστε νὰ δικαιολογεῖται ἡ μὴ, ἡ σχετικὴ Κυβερνητικὴ θριαμβολογία;

Καὶ περαιτέρω, ἔπρεπε νὰ ἐλπίζωμεν εἰς συνέχισιν τῆς Ἀμερικ. Βοηθείας; Ἦτο ὀρθὴ καὶ συνεπὴς ἡ ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως ἐγκατάλειψις τοῦ αἰτήματος τῆς οἰκονομικῆς βοηθείας, διὰ νὰ στραφῶμεν πρὸς ἐπαχθεῖς δανεισμούς; Καὶ ὑπάρχουν σχετικαὶ μελέται καὶ εἰδικώτερον σχέδιον ταχείας ἀξιοποιήσεως τῶν πιστώσεων;

Εἰς αὐτὰ περίπου περιστράφη ἡ συζήτησις, μὲ πολιτικὴν ἐν πολλοῖς καὶ ὄχι οἰκονομικὴν, ἐκατέρωθεν, ἐπιχειρηματολογίαν.

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐρωτημάτων, αἱ παρατηρήσεις μας εἶναι αἱ ἐξῆς:

Θὰ πρέπη κατ' ἀρχὴν νὰ λεχθῇ ὅτι, ἡ ἀναπροσαρμογὴ, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, δὲν ἀποτελεῖ οἰκονομικὴν πολιτικὴν, ἀλλ' ἀπλῶς μέσον, δίδον προορινῶς *πίστωσιν χρόνου*, διὰ τὴν ἐπὶ ἐδραίων βάσεων ἀνάπτυξιν τῆς παραγωγῆς, ἡ ὁποία *καὶ μόνον* ἀποτελεῖ οἰκονομικὸν σκοπὸν, δυνάμενον νὰ θεμελιώσῃ μίαν Κυβερνητικὴν οἰκονομικὴν πολιτικὴν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ χρονικὴ αὐτὴ πίστωσις εἶναι ἀβεβαίας διαρκείας, θὰ πρέπη ὁ ἀποφασίζων τὴν ἀναπροσαρμογὴν, νὰ τὴν συνδυάσῃ μὲ ταχυτάτην ἐφαρμογὴν ἐνὸς πλήρους προγράμματος ἀξιοποιήσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς παραγωγῆς— γεωργικῆς τε καὶ βιομηχανικῆς— τὸ ὁποῖον ὑποτίθεται ὅτι ἔχει ἤδη ἐκπονηθῇ τοῦλάχιστον εἰς τὰ βασικά του σημεῖα, ὥστε ἐφαρμοζόμενον ἀμέσως νὰ περιορίσῃ τοὺς κινδύνους τῆς ἐνδεχομένης διαφυγῆς τῆς χρονικῆς πιστώσεως τὴν ὁποῖαν οὐσιαστικῶς δίδει ἡ ἀναπροσαρμογὴ, ὡς τοιαύτη.

Καὶ ὅταν λέγομεν πρόγραμμα ἀναπτύξεως τῆς παραγωγῆς, δὲν ἐννοοῦμεν τὴν σύλληψιν γενικῶν τινῶν ἰδεῶν, ἀλλὰ τὴν, διὰ τῆς ἐπὶ μέρους μελέτης, κατάστρωσιν σχεδίου ἐνὸς συνόλου ὁργανωτικῶν καὶ οἰκονομικῶν μέτρων, ἀποβλεπόντων εἰς αὐξήσιν τῆς παραγωγῆς, *ἐν συνδυασμῷ* πρὸς μείωσιν τοῦ κόστους καὶ αὐξήσιν τῆς παραγωγικότητος, διότι μόνον ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς ἐξασφαλίζει τὴν συναλλαγματικὴν μας ἐπάρκειαν μὲ ταυτόχρονον σταθερὰν βελτίωσιν τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου, πού πρέπει νὰ εἶναι αἱ δύο βασικαί, ἀλλὰ καὶ ἀναπόσπασται ἐπιδιώξεις μιᾶς ὑγιούς οἰκονομικῆς πολιτικῆς.

Δυστυχῶς αἱ ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεις, δὲν ἐτέθησαν καθόλου ἐπὶ τοιαύτης τινὸς βάσεως, διότι οὔτε ἡ Κυβέρνησις ἐξέθεσε μελετημένον τι σχέδιον μέτρων ἀποβλεπόντων εἰς τὴν ἔγκαιρον ἐπίτευξιν τῶν ἀνωτέρω συν-

δυσασμένων σκοπών, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις μετέφερε—ὡς ὥφειλε—ἐπ' αὐτοῦ τὴν συζήτησιν, περιορισθεῖσαν εἰς ἐκατέρωθεν διατύπων διαιολογιῶν ἢ αἰτιάσεων, ὡς πρὸς τὴν πληρότητα τῆς τεχνικῆς προπαρασκευῆς τῆς ἀναπροσαρμογῆς, αὐτῆς καθ' ἑαυτήν.

Τὸ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐξαγγελθὲν πρόγραμμα μακροπροθέσμων ἐπενδύσεων, ἀποτελοῦν πιστὴν ἐπανάληψιν τοῦ προγράμματος τοῦ 1948, ἑλλειπὲς—ὡς θὰ ἴδωμεν ἐν συνεχείᾳ—εἰς μελέτας καὶ ἀσύνδετον πρὸς εἰδικωτέρας μελέτας καὶ πρόγραμμα αὐξήσεως τῆς ἤδη ὑφισταμένης γεωργικῆς καὶ βιομηχανικῆς παραγωγῆς καὶ ἰδίως τῆς παραγωγικότητος, μὲ τὴν γενικότητα ὑφ' ἣν διατυπώται, οὐδόλως καλύπτει τὸ ὑπάρχον κενόν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα. Ἀλλὰ μήπως ὑπῆρξε πλήρης τοῦλάχιστον ἡ τεχνικὴ προπαρασκευὴ τῆς ἀναπροσαρμογῆς;

Αὐτὸ θὰ τὸ ἐξετάσωμεν ἐν συνεχείᾳ.

ΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑΙ ΜΑΣ ΔΑΠΑΝΑΙ

Τὸ πρόβλημα τῶν ἐξοπλισμῶν ἔχει βεβαίως πλευρὰς ἀπορρήτους, ἐπὶ τῶν ὁποίων οὐδεμία συζήτησις δημοσία εἶναι δυνατή, τοσούτω μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ Ἀτλαντικὴ Συμμαχία ἐθέσπισεν ἰδιαιτέρους κανόνας ἐχεμυθίας τῶν ὁποίων ἡ αὐστηρὰ τήρησις ἀποτελεῖ ζήτημα τιμῆς διὰ τοὺς συμβαλλομένους. Μία πλευρὰ ὅμως, τοῦλάχιστον, τοῦ προβλήματος παραμένει κατ' ἀνάγκην πρόσφορος εἰς δημοσίας συζητήσεις. Καὶ ἡ πλευρὰ αὕτη εἶναι ἡ τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν, αἵτινες χρήζουσιν νομοθετικῆς κυρώσεως, κατ' ἀνάγκην ὑπόκεινται εἰς δημόσιον ἔλεγχον, ἀφορῶντα τόσον τὴν ἔκτασιν ὅσον καὶ τὴν σκοπιμότητα αὐτῶν. Δι' αὐτὸ καὶ εἰς ὅλας τὰς δημοκρατικὰς χώρας τῆς συμμαχίας, εἶναι σύνηθες φαινόμενον, τὸ ζήτημα τῶν ἐξοπλισμῶν νὰ ἔρχεται ὑπὸ συζήτησιν ἐν ὅλῃ τῇ εὐρύτῃτι πρὸ τῶν Βουλῶν, ὅπου οἱ ἀρμόδιοι ὑπουργοὶ προβαίνουν ἐκάστοτε εἰς λεπτομερεῖς ἐκθέσεις ἐπεκτεινόμενας πολλάκις καὶ εἰς τὰ θέματα τῆς Ἀνωτάτης Στρατηγικῆς τῆς συμμαχίας. Αὐτὸ συμβαίνει τακτικώτατα εἰς τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἰταλίαν, τὴν Μ. Βρεταννίαν τὰς Ἡν. Πολιτείας κ.τ.λ. Μόνον παρ' ἡμῖν τὸ θέμα ἐκαλύφθη πάντοτε ὑπὸ πυκνοῦ πέπλου ἐπισήμου μυστηρίου. Βουλὴ δὲ καὶ Λαὸς καλοῦνται διαρκῶς, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς αὐστηρᾶς ἐχεμυθίας, νὰ ἐξαρκοῦνται εἰς ἀφορισμοὺς περὶ Ἑθνικῆς «ἀσφαλείας» ἢ ὁποία δὲν ἐπιτρέπει καὶ ἐνὸς στρατιώτου τὴν ἀποστράτευσιν ἢ εἰς τὴν τήρησιν ἀνειλημμένων ὑποχρεώσεων διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὁποίων τὸ Ἔθνος ἐν ἀνάγκῃ θὰ χορεύσῃ καὶ πάλιν τὸν ἡρωϊκὸν τοῦ Ζαλόγγου χορὸν.

Διατὶ, ἐπὶ ἐνὸς προβλήματος τόσον σοβαροῦ, θίγοντος εἰς τὰ θεμέλιά της τὴν Ἑθνικὴν μας ὑπόθεσιν, οὐδεμία σοβαρὰ ἀνακοίνωσις ἐγένετο ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως, ἀκόμη δὲ ὀλιγότερον οὐδεμία σοβαρὰ συζήτησις ἐν τῇ Βουλῇ ἔλαβε χώραν, δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ σήμερον.

Τὸ θέμα δὲν εἶναι ἐν τούτοις ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποία δύνανται εὐκόλως νὰ

ἐνταφιασθῶν ὑπὸ οἰανδήποτε ἐπίσημον ἀποσιώπησιν ἢ νὰ λυθοῦν μὲ «κατηγορηματικὰς» ἢ «τελικὰς» ἀποφάσεις. Ἀπὸ πολλὰς ἐνδείξεις, τοῦναντίον, ἐπιτρέπεται νὰ συναχθῇ τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἀδήριτος πραγματικότης ἔχει ἐλαφρῶς ξεπεράσῃ τὴν διαρκῶς ἐπαναλαμβανομένην Κυβερνητικὴν διαβεβαίωσιν ὅτι οὐδὲ ἐνὸς στρατιώτου ἢ ἀποστράτευσις εἶναι δυνατή. Ἀπὸ σοβαροτάτης πηγῆς πληροφορίας γνωρίζομεν ὅτι ἡ κυβέρνησις εἶχεν ἤδη ἀσχοληθῇ μὲ τὴν ἐπανεξέτασιν τοῦ ζητήματος. Ὁ πάντοτε καλῶς πληροφορημένος ἀνταποκριτὴς τῆς «Καθημερινῆς» ἐν Παρισίοις, ἐτηλεγράφησε, ἐξ ἄλλου, τὴν 17 τρέχ. ὅτι ἐὰν ἀποφασισθῇ ὁ περιορισμὸς τῆς Ἀμερικανικῆς βοηθείας, «τότε ἡ ἑλληνικὴ πολιτικὴ κατ' ἀνάγκην θὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ἀναπροσαρμογὴν τοῦ ἐξοπλιστικοῦ της προγράμματος ἀναλόγως τῶν δημοσιονομικῶν δυνατοτήτων τῆς χώρας».

Τὸ περὶ Ἑλλάδος Κεφάλαιον, ἐπίσης τῆς ἐκθέσεως τῆς «ἐπιτροπῆς ἐτησίας ἀναθεωρήσεως» τοῦ ΝΑΤΟ, τῆς ἐγκριθείσης πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῶν Παρισίων, περιέχει ἰδιαιτέραν παρ' ἱγγραφον, τονίζουσαν ὅτι εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ Ἑλληνικὴ οἰκονομία δὲν δυνηθῇ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἐγκριθὲν ἐπανεξοπλιστικὸν της πρόγραμμα κατὰ τὸ 1954, θὰ πρέπη νὰ συνέλθῃ ἐκ νέου ὁ ἀρμόδιος Ἀτλαντικὸς ὀργανισμὸς, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸν τρόπον ἀναπροσαρμογῆς αὐτοῦ ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς δυναμικότητος τῆς Ἑλλάδος. Ἡ σύστασις αὕτη, ἡ ὁποία ἄλλως τε ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς ἰδίας ἐπιτροπῆς τοῦ Δεκεμ. 1952 καὶ τοῦ Ἀπριλίου 1953, παρέχει εὐνόητον ἐλευθερίαν κινήσεων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν. Τὸ ζήτημα οὕτω ἀναγνωρίζεται ὡς ἀνοικτὸν εἰς τρόπον ὥστε, καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχον αἱ λοιπαὶ ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ΝΑΤΟ δυνατότητες, νὰ μὴ εἶναι δυνατόν νὰ γίνεταί σοβαρῶς λόγος περὶ «ἀνειλημμένων ὑποχρεώσεων» αἵτινες δῆθεν δεσμεύουν ἡμᾶς ἐπὶ ἐνὸς ὁρισμένου ὕψους στρατιωτικῶν δαπανῶν.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ γενικωτέρας διεθνoῦς ἀπόψεως τοῖα σημαντικώτατα στοιχεῖα ὑπεσιῆλθον ἤδη ἀπὸ τινων μηνῶν, καθιστῶντα ἀναπότρεπτον μίαν ἀναπροσαρμογὴν τῶν πολεμικῶν δαπανῶν, εἴτε τὸ θέλομεν εἴτε ὄχι. Καὶ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Ἡ προϊoῦσα μείωσις τῆς Ἀμερικανικῆς βοηθείας. Ὅπως ἐτηλῆφει ἐξ Washington ὁ ἀνταποκριτὴς τῶν Times, τὴν 9ην παρ. Ἰουλίου τὸ ἔλεμμα τοῦ Πίσομοῦ «ἐγένετο μὲ φαντάσματα τοὺς διαδρόμους τοῦ Κογκρέσσου». Μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ προγράμματος διὰ τὸ 1953, ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις ἐπέσθη ὅτι ὑπάρχει ἀπόλυτος «ἑλλειψὶς διαθέσεως» διὰ τὴν διατήρησιν αὐτοῦ εἰς τὰ προηγούμενα ὕψη του.

Ἐκδήλωσις δὲ τῆς διαθέσεως αὐτῆς εὐρηται εἰς τὸ ὅτι ἡ Γερουσία ὥρισε τὸ 1955 ἀντὶ τοῦ 1958, ὡς τὸ ἔτος καθ' ὃ θὰ παύσουν περαιτέρω σχετικαὶ ἐγκρίσεις πιστώσεων. Καὶ τελευταῖον ἀκόμη ἤρχισε νὰ μειώνεται αἰσθητῶς ὁ μηνιαίος ἀριθμὸς τῶν καλουμένων ὑπὸ τὰ ὅπλα ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτείαις.

2) Ἐν συσχετισμῷ πρὸς τὰς διαθέσεις αὐτὰς τοῦ Κογκρέσσου ἦλθον πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν δημοσιότητα διὰ τῶν δηλώσεων τοῦ Προέδρου τοῦ συμβουλίου

ἐπιτελάρχων ναυάρχου Radford τῆς 13ης Δεκεμβρ. τὰ πορίσματα τοῦ συμβουλίου τούτου, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Κυβέρνησις εἶχεν ἀναθέσει τὴν ἐπανεξέτασιν τῆς ὅλης Ἀμερικανικῆς στρατηγικῆς. Οἱ ἐπιτελάρχαι προβλέποντες μακρὰν διάρκειαν τοῦ ψυχροῦ πολέμου (10 ἕως 20 ἔτη) ἀναθεωροῦν τὴν στρατηγικὴν των πρὸς τὴν κατεύθυνσιν δημιουργίας εὐκινήτων ἐλαφροτέρων μονάδων καὶ πρὸς τὴν αὐξήσιν τῆς ἀποδόσεώς των διὰ τῆς εὐρυτέρας χρησιμοποίησεως νεωτέρων ὅπλων (ἀτομικῶν καὶ μὴ). Διὰ τοῦ τρόπου τούτου προσεξοφλοῦν ὅτι ἡ ἀριθμητικὴ δύναμις τῶν ὑπὸ τὰ ὅπλα θὰ μειωθῇ ἀναλόγως μέχρι τοῦ 1957. Τὴν νέαν αὐτὴν στρατηγικὴν ἀντίληψιν (new look) ἀπῆχουν αἱ δηλώσεις τοῦ Γάλλου Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν κ. Πλεβὲν εἰς τὴν Βουλὴν τὴν 9ην Δεκεμβρίου, ὅπου ἐτόνισε ὅτι συνεπεῖρα δύο νέων σημαντικῶν συντελεστῶν εἰς τὴν τεχνικὴν τοῦ πολέμου (charge creuse καὶ ἀτομικὰ ὅπλα) «προσανατολιζόμεθα εἰς τὴν ἀντίληψιν μεγάλων ἐλαφρῶν μονάδων ἱκανῶν διὰ τῆς προσωρινῆς συγκεντρώσεώς των νὰ ἐπιφέρουν συγκεντρώσεις μεγάλων δυνάμεων τοῦ ἐχθροῦ, ἀλλὰ δυναμένων συγχρόνως νὰ διασκορπίζωνται ταχέως, ἵνα ἀφαιροῦν ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν τὴν δυνατότητα χρησιμοποίησεως ἀτομικῶν ὅπλων». Ἡ ἀποκαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν κ. Wilson σοβαρὰ αὐξήσις τῆς ἀποστολῆς ἀεροπορικῶν δυνάμεων εἰς Εὐρώπην, πρέπει ἀσφαλῶς νὰ συσχετισθῇ πρὸς ὅλα αὐτά.

Θὰ ἦτο βεβαίως παρακεκινδυνευμένον νὰ βεβαιώσῃ κανεὶς ἀπὸ τοῦδε εἰς ποῖας βασικὰς ἀναπροσαρμογὰς θὰ ὀδηγήσῃ σὺν τῷ χρόνῳ ἡ παρεμβολὴ τῶν νεωτέρων αὐτῶν στρατηγικῶν ἀντιλήψεων. Βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι τὸ πόρισμα εἰς ὃ μετὰ μακρὰν μελέτην κατέληξεν ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν ἐπιτελαρχῶν, θὰ ἔχῃ θάττον ἢ βράδιον σημαντικὰς διαρθρωτικὰς ἐπιδράσεις ἐπὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῆς Ἀτλαντικῆς συμμαχίας καὶ τοῦτο τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἐκ τῶν πραγμάτων πλέον ἐπεβλήθη ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ διάρκεια τῆς ἐξοπλιστικῆς περιόδου δεόν νὰ ἐπεκταθῇ εἰς μακρὰν σειρὰν ἐτῶν καὶ ὅτι ἀφαιμάξεις τῆς οἰκονομίας ἐπὶ τόσα ἔτη κινδυνεύει νὰ κάμψῃ τὸ ἐσωτερικὸν μέτωπον.

3) Ἡ ἐκτίμησις τῆς πιθανότητος σοβιετικῆς ἐπιθέσεως ἀφ' ἑτέρου, παρουσιάζει ταύτην ὡς σημαντικῶς μειωθεῖσαν. Ὅχι μόνον ὑπεύθυνοι στρατιωτικοὶ ἡγέται ἐξεφράσθησαν ἀνεπιφυλάκτως ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἡ ἔκθεσις ἦν ὑπέβαλεν εἰς τὸ τελευταῖον συμβούλιον τοῦ ΝΑΤΟ, εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου συγκροτηθεῖσα ἐπιτροπὴ ἐμπειρογνομόνων, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οὐδεμία ὑπάρχει ἔνδειξις περὶ προσεχούς Ρωσικῆς ἐπιθέσεως. Τὸ περιθώριον χρονικῆς ἀσφαλείας ἔχει ἐπομένως σημαντικῶς εὐρυνθῇ.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ παράγοντες συντρέχουν λοιπὸν εἰς τὸ νὰ θέσουν εἰς ὅλα τὰ κράτη τῆς Ἀτλαντικῆς συμμαχίας ἐπὶ τάπητος τὸ πρόβλημα τοῦ περιορισμοῦ τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον. Ἡ ἐπίδειξις πνεύματος αὐτοθυσίας τῆς ὁποίας ἔκαμαν χρῆσιν οἱ Ἕλληνες Ὑπουργοὶ κατὰ τὴν σχετικὴν συζήτησιν εἰς τὸ τελευταῖον συμβούλιον τοῦ Νάτο, ἦτο ἀσφαλῶς ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου. Τὸ θέμα τῆς ἀναδιαρθρώσεως τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τῆς συμμαχίας ἐπὶ σκοπῷ πληρεστέρας ἐναρμονίσεως των πρὸς τὰς ἀδυσωπῆτους οἰκονομικὰς πραγματικότητας, ἔχει γενικῶς τεθῇ εἰς τὰς ἡμερησίας διατάξεις τῶν ὀργανι-

σμῶν τῆς Ἀτλαντικῆς πολιτικῆς. Καὶ ἀντὶ πομπῶδων ἀφορισμῶν πρὸς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην κατεύθυνσιν, θὰ ἦτο ἀπείρως ρεαλιστικότερον νὰ ἐξετάσωμεν ἐν τῇ πράξει ποῖας νέας μορφὰς θὰ δεῖσῃ νὰ λάβῃ ἡ διάρθρωσις τῶν πολεμικῶν μας δυνάμεων, ἵνα καλύτερον καὶ ἀσφαλέστερον ἀντιμετωπίσωμεν τὰς σκληρὰς ἀνάγκας ἑνὸς διαιωνιζομένου ψυχροῦ πολέμου.

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ

Ι. — ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΡΗΤΟΡΙΚΑΙ ΜΟΡΦΑΙ

(Ὁ Περικλῆς) «περὶ τὸν λόγον εὐλαβῆς ἦν ὥστ' αἰετὸς πρὸς τὸ βῆμα βαδίζων ἤρχετο τοῖς θεοῖς μὴδὲ ρῆμα μὴδὲν ἐκπεσεῖν ἄκοντος αὐτοῦ, πρὸς τὴν προκειμένην χρῆσιν ἀνάγκησιν».

(Θουκυδίδης)

Τὸ ὕφος καὶ ἡ μορφή τοῦ λόγου δὲν εἶναι ἀπλῶς κόσμημα τῆς σκέψεως. Μετέχουν τοῦ διανοήματος καὶ τοῦ δίδουν τὴν τελικὴν του πληρότητα. Μὲ τῆς τέχνης τὴν ἐκλεπτισμένην ἐπεξεργασίαν, ἡ σκέψις ἐγγίζει τὰ μυστικότερα αἰνίγματα τῆς ζωῆς, καὶ ἐκφράζει τοὺς πλέον ἀσυλλήπτους χρωματισμούς της, οἱ ὅποιοι συχνὰ ἀποτελοῦν τὸ οὐσιαστικώτερον μέρος τῶν φαινομένων τοῦ βίου. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ εἰς τὸ ὕφος καὶ τὴν μορφήν τοῦ λόγου ἐξωτερικεύονται πάντοτε πιστότερον ἀπὸ εἰς ὅ, τι διήποτε ἄλλο, τὸ πνεῦμα καὶ ἡ στάθμη μιᾶς ἐποχῆς.

Ἀβυσσος χωρίζει τὴν ἀνάγλυφον λιτότητα, τοῦ λόγου τοῦ Περικλέους ἀπὸ τοὺς πλατυασμούς καὶ τὴν δικανικότητα τῆς ἐποχῆς τῶν «ρητόρων». Τὴν συγκρατημένην κομπόχη τοῦ ὕφους τοῦ 17 καὶ 18ου Γαλλικοῦ αἰῶνος ἀπὸ τὸν πληθωρικὸν λυρισμὸν τῆς «Μοναρχίας τοῦ Ἰουλίου» ἢ τοὺς γαμβετισμούς καὶ τὰ ἐξεζητημένα λογοπαίγνια τῆς μετέπειτα ἐποχῆς.

Θὰ ἠδύνατο μάλιστα κανεὶς νὰ βεβαιώσῃ μετὰ πεποιθήσεως, ἀνασκοπῶν τὰς ἱστορικὰς ἐποχὰς τῆς ζωῆς ἑνὸς ἔθνους, ὅτι εἰς περιόδους πολιτικῶς ἰσορροπημένας καὶ εὐσταθοῦσας, ἀντιστοιχεῖ μία λιτότης καὶ ἀξιοπρέπεια εἰς τὸ ὕφος καὶ μία σοβαρὰ πυκνότης εἰς τὴν οὐσίαν τῶν ὁσων λέγονται καὶ γράφονται, ὅπως καὶ εἰς μίαν περίοδον πολιτικῆς ἀνωμαλίας καὶ σπασμωδικῶν ἀνελέξεων, ἀντιστοιχεῖ τὸ πομπῶδες τοῦ ὕφους ἡ καυχῆσιολογία καὶ ἡ βαναυσότης.

Οἱ Ἀρχαῖοι τῆς μεγάλης ἐποχῆς ἠσυχύνοντο, ὅπως βεβαίῳ ὁ Πλάτων νὰ καταλείπουν εἰς τοὺς ἐπερχομένους ἐγγράφως τοὺς λόγους των. Μόνον τὰ «ψηφίσματα», αἱ μαρτυρίαι ἄλλων καὶ πρὸ παντὸς ἡ *φήμη*, διαιώνισαν τὸ ἀπέριτον μεγαλεῖον των. Εἰς τὰς ἐποχὰς τῆς καταπτώσεως ἀντιθέτως, οἱ ἀγορευόντες κόπτονται ἐπὶ τοῦ βήματος ἐξαίροντες τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ κατορθώματά των. Εἰς τὰς μεγάλας ἐποχὰς, ἡ *ἐξαορσία* ἀρκεῖ, εἰς τὰς ἐποχὰς τῆς καταπτώσεως ὑπείσρχεται τὸ *μελόδραμα*, ἡ ἀσφαλεστέρα τῆς μετριότητος πιστοποίησις!

«Τεθόλωται γὰρ τῇ φράσει καὶ τεθορύβηται ταῖς φαντασίαις μᾶλλον ἢ δεδείνεται».

Θὰ ἦτο τῶντι περίεργον ἐὰν δὲν συνέβαινεν οὕτω, καὶ ἂν οἱ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι πολιτικῶς ἐκπροσωποῦν τὰς κατὰ καιροὺς καταστάσεις δὲν διοχέτευον εἰς τὸ ὕφος καὶ τοὺς λόγους των, τὸν ἐσώτερον πνευματικὸν κόσμον τῆς ἐποχῆς των.

Ἀπὸ τῆς σκοπιάς αὐτῆς, ὅσοι ἐνθυμοῦνται ἀκόμη τὴν κρυσταλλίνην ρητορικὴν τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου τοῦ 1912, ὅπου ὅλα εὗρισκον τὴν θέσιν των *ἐκεῖ* ὅπου ἔπρεπε καὶ εἰς *δοξὴν* ἔξαορσιν *ἔπρεπε*, ἢ τὴν σοβαρὰν περικτικότητα τοῦ Ἀνδ. Μιχαλακοπούλου, ἢ τὴν σφικτοδεμένην διαλεκτικὴν τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, δὲν θὰ δοκιμάσουν παρὰ αἴσθημα βαθείας μελαγχολίας ἐπεὶ ἀπὸ μίαν ἀπὸ τὰς μεγάλας κοίνο-

βουλευτικές ημέρας της σημερινής Βουλής. Την σεμνότητα του βαθέως εις εαυτὸν πιστεύοντος ἡγέτου, αντικατέστησε ἡ ἀκστάσχετος περιαιτολογία τοῦ πάσχοντος ἀπὸ ποικίλα πλέγματα ἀμφιβολίας πολιτικοῦ. Τὴν περιεκτικότητα ἢ ἀτέρμων πολυλογία τὴν «ἐν ἀξιώματι καὶ διάρσει σύνθεσιν» τὸ ἀνεκδοτικὸν καὶ τὸ πρωθυστερον τῆς διατάξεως τοῦ λόγου, τὴν ἑξαρσιν, τὸ μελόδραμα.

Ἰδοὺ ὠρισμένα δείγματα αὐτοῦ τοῦ εἶδους τῆς ρητορικῆς :

«Διεδρέξαμεν 45000 χιλιόμετρα καὶ ἐχρειάσθη νὰ ἐργαζώμεθα 14 ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον. Εἴμεθα ὅμως ἔτοιμοι νὰ μετιβῶμεν καὶ εἰς τὰ ἄκρα τῆς Γῆς καὶ νὰ ἐργασθῶμεν καὶ περισσότερον, ἄρκει νὰ φέρωμεν εἰς πέρας τὸ πρόγραμμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαρτάται ἡ εὐημερία τῆς Πατρίδος» ! . . .

(ἀγόρευσις κ. Μαρκεζίνη τῆς 23ης Νοεμβρίου ἀπὸ τὰ Ἐπίσημα Πρακτικά).

«Τὰ ἐπακολούθησαντα ἐπίσημα γένηματα ἤρχισαν εἰς τὸ πλαίσιον τῆς ἀπολύτου τυπικότητος καὶ κατέληγον πάντοτε εἰς τόσῃ ἐγκαρδιότητα ὥστε νὰ παρατείνωνται αἱ συναντήσεις ἐπὶ τετράωρον καὶ πεντάωρον. Φρονῶ λοιπὸν ὅτι αὐτὰ τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς τόνισω δὲν εἶναι προϊόντα προχείρου ἐντυπώσεως. Εἶναι λοιπὸν ὁ Καγγελάριος Ἀντενάουερ πράγματι ἐξέχουσα προσωπικότης» ! . . .

(ὁ ἴδιος κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν)

«Καὶ ἠδελύσαμεν ἀπὸ τὴν περιφέρειαν νὰ προχωρήσωμεν πρὸς τὸ κέντρον διὰ νὰ βολιδοσκοπήσωσιν τοὺς ἐκπροσώπους τῆς βαρεῖας βιομηχανίας. Τὰ κέντρα τὰ ὁποῖα ἐπεσκέφθημεν εἶχον καὶ αὐτὰ ἕκαστον τὸν λόγον του. Τὸ Ἀμβούργον διὰ τὴν μεγάλην του παράδοσιν ὡς κέντρον καπνεμπορίου καὶ τῆς ναυτιλίας... Τὸ Βερολῖνον διὰ λόγους ἰδεολογικοῦς... Τὸ Ἀννόβερον εἶναι ἡ πόλις μὲ τοὺς συγχρόνους δυναστικούς μας δεσμούς.

(ὁ ἴδιος τὴν ἰδίαν συνεδρίαν).

«Δὲν θὰ συνεβιάζοντο μὲ τὴν βαικήν ἀρχὴν τὴν ὁποίαν ἔχω νὰ μὴν ἀνασέρω ἐγὼ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα περὶ ἐμοῦ λέγονται, ἂν σᾶς ἔλεγον τὸ τί εἶπε, μετὰ τὴν ὁμιλίαν μου ὁ στρατηγὸς Ρίτζγουαίη... ἀλλὰ ὅσα εἶπον... ἀφορῶν τὴν ὁλότητα τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι μοῦ ἔδωκαν τὴν δυνατότητα νὰ ὁμιλήσω ἀπὸ ἀπόψεως οὐσίας, ὅπως ὁμιλήσα, ἀλλὰ καὶ νὰ ὁμιλήσω ἀπὸ ἀπόψεως μορφῆς λόγου, ὅπως εἶχον εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν προχείρως καὶ κατὰ τὸ τελευταῖον τέταρτον τῆς ὁμιλίας εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσω».

(Κανελόπουλος κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 24ης Νοεμβρίου. Ἐπίσημα Πρακτικά).

«Προσεφέραμεν βοήθειαν ἕως τὴν 9ην π. μ.,... ἐλύσαμεν ἕως τὸ πρῶτὸ τὸ πρόβλημα τῶν 240 περίπου καταδίκων. Καὶ τοὺς ἔδωκα ἄρτον ὁ ἴδιος ἐκ τῶν χειρῶν μου!».

(ὁ ἴδιος κατὰ τὴν ἰδίαν συνεδρίαν)

Αὐτὰ τὰ δείγματα τῆς ρητορικῆς ποιότητος τῶν κοινοβουλευτικῶν μὲς συζητήσεων τὰ ὁποῖα μόνον οἰκονομία χώρου δὲν ἐπιτρέπει νὰ πολλαπλασιάζωμεν, ἀλλ' ἐφρόντισαν νὰ ἀποθανατίσουν τὰ πρακτικά καὶ ὁ κινηματογράφος, ἐγείρουν τὸν πέπλον ἐπάνω εἰς μίαν πνευματικὴν ὑπόθεσιν σοβαροτάτης μορφῆς. Αἱ ἐποχαὶ δημιουργοῦν τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι τὰς ἐποχάς. Τί συμβαίνει ὥστε ἡ ποιοτικὴ στάθμη τῶν συζητήσεων ἐν τῇ Βουλῇ νὰ κατέρχεται τόσον χαμηλά;

Καὶ τὸ χειρότερον: αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἡ ρητορικὴ διατὶ δὲν τελειώνει εἰς τὸν θόρυβον καὶ τοὺς γέλωτας, ὅπως ἐτελείωνεν ἄλλοτε, καὶ ὅπως θὰ ἐτελείωναν κακότεχνοι «κορῶναι» πρωτοπείρου καλλιτέχνιδος, ἀλλὰ γίνεται δεκτὴ μὲ παταγώδη χειροκροτήματα, εἰς τὸ τέλος τῶν ὁποίων κάποιοι βουλευτὴς ἐγείρεται καὶ ζητεῖ τὴνδημοσίευσιν τῶν ἀγορεύσεων εἰς εἰδικὸν φυλλάδιον!

Ὁ σκληρὸς νόμος τῆς ἀντιδιαστολῆς, ὁ ὁποῖος σκοτῶνει τὰς μετριότητας, θεραπεύει καὶ ἐξυψώνει τὰς δημοκρατικὰς πολιτείας, διατὶ δὲν λειτουργεῖ σήμερον εἰς τὰ κοινοβουλευτικὰ χρονικά μας; Τὸ θέμα ἔχει βάθος. Ἐκαστος ἀπὸ τοὺς 133 ἐξαιρέτους πολιτικούς ἀνδρας τῆς παρούσης Βουλῆς—διότι *ὑπάρχουν τόσοι*—ὀφείλει καὶ ἡμπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ—κρυφὰ βεβαίως καὶ καθ' ἑαυτὸν!!

II. — Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ

«*Ἐὰν ἡ Βουλὴ δὲν ἠδύνατο τὰ ἴδια αὐτῆς ἐλαττώματα νὰ συζητῇ καὶ νὰ*
» *θεραπεύῃ αὐτά, θὰ ἦτο ἀναξία ὅπως ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστο-*
» *λὴν αὐτῆς ἐν τῷ πολιτεύματι.*
» *Ὑβρίζουσι τὴν Βουλὴν ἐκεῖνοι οἵτινες θεωροῦσιν αὐτὴν ἀναξίαν νὰ*
» *ἐργάζεται....*
» *Ὑβρίζουσι τὴν Βουλὴν οἱ θεωροῦντες ὅτι ἀποβλέπει εἰς τὴν*
» *ἐπιφάνειαν καὶ ὅχι τὴν οὐσίαν....*
» *Ὑβρίζουσι τὴν Βουλὴν καὶ τὰ μέλη της, οἱ ἐκλαμβάνοντες αὐτοὺς*
» *ὡς ἔχοντας μόνον δικαιώματα οὐχὶ δὲ καὶ καθήκοντα πρὸς τὴν*
» *Πολιτείαν, καθήκοντα ἅτινα ὀφείλουν νὰ ἐξετάζουν ἐκάστοτε, ἵνα*
» *πείδωνται ὅτι τὰ πραγματοποιοῦν καὶ ὅταν πείδωνται ὅτι δὲν*
» *τὰ πραγματοποιοῦν νὰ καθιστοῦν ἑαυτοὺς καὶ τὴν Βου-*
» *λὴν ἱκανοὺς πρὸς πραγματοποίησιν των....».*

Τοιαύτην τὴν ἀποστολὴν καὶ θέσιν τῶν συγκροτούντων τὴν Βουλὴν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Βουλῆς, ὡς συλλογικῶς δρῶντος ὄργανου τῆς Πολιτείας, ἀντελαμβάνετο ὁ **X. Τριγούπης** καὶ τὴν καθώριζε ἀγορεύων ἐν τῇ Βουλῇ. (Ἐφ. Συζ. Πρδ I Ἐκδ. Β' σ. 60).

Ἡ Βουλὴ ἐντολοδόχος τοῦ λαοῦ, κατεστάθη διὰ τοῦ Συντάγματος ὡς Νομοθετικὸν καὶ Ἐλεγκτικὸν Σῶμα, ἀσκοῦν ὑπερτάτην ἐξουσίαν.

Διὰ τῆς δεδηλωμένης γνώμης τῆς ἡ Βουλὴ ὑποδεικνύει εἰς τὸ Στέμμα τὴν Κυβέρνησιν καὶ διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς, παραλλήλως πρὸς τὴν τοῦ Στεμματος, διατηρεῖ τὴν ὑποδειχθεῖσαν Κυβέρνησιν εἰς τὴν ἐξουσίαν.

Πέραν τοῦ σχεδὸν τυπικοῦ καθήκοντος αὐτοῦ τῆς Βουλῆς, ὡς ὄργανου συλλογικῶς δρῶντος, αἱ ὑποχρεώσεις καὶ τὰ καθήκοντα αὐτῆς καὶ τῶν μελῶν της, εἶναι ἐξ ἴσου σοβαρὰ καὶ ποικίλα καὶ ἐκ τῆς ἀσκήσεως αὐτῶν, ὡς τὰ προσδιορίζουν τὸ Σύνταγμα οἱ Νόμοι καὶ ὁ Κανονισμὸς, κρίνεται ἐκάστοτε ἂν λειτουργεῖ ἀντιπροσωπευτικὸν πολίτευμα ἢ ὑφίσταται **Ὀυσιαστικὴ Κοινοβουλευτικὴ Παρέκβασις**.

Ἐν ὅψει τῶν γνωστῶν βασικῶν ἀξiomάτων ἀπὸ τὰ ὁποῖα διέπονται καὶ βάσει τῶν ὁποίων λειτουργοῦν τὰ Κοινοβουλευτικὰ Πολιτεύματα, εἰς τὰς συγχρόνους Βασιλευομένας καὶ Ἀβασιλεύτους Δημοκρατίας, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ *ἐπισημάνωμεν τὸν ἐκτροχιασμόν* τῆς παρούσης Βουλῆς διὰ τῆς μὴ ἀπασχολήσεως τῶν μελῶν αὐτῆς εἰς τὰ ἔργα καὶ τὰ καθήκοντα τὰ ὁποῖα διαγράφουν τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ Νόμοι, ὅπερ εἶχεν ὡς συνέπειαν, τὴν Βουλευτικὴν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν νὰ ὑποκαταστήσῃ ἡ Κυβερνητικὴ κατὰ τὴν παρούσαν Γ' περίοδον τῆς Βουλῆς, αὕτη δὲ νὰ καταστή *ἀτροφικὴ*.

Οὕτω ἡ Βουλὴ εἰς ἣν ἔχει ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἀνατεθῇ, τῇ συμπτᾶται καὶ τοῦ Βασιλέως τὸ Νομοθετικὸν ἔργον, οὐσιαστικῶς κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἐν τε τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συνόδῳ ἀπηλλοτριώσε αὐτὸ ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεως ἥτις τὸ ἥσκησε διὰ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξουσιοδοτήσεως. Εἰς ὅσας δὲ περιπτώσεις εἰσῆχθησαν εἰς τὴν Βουλὴν νόμοι, οὔτε συζήτησις ἐμπεριστατωμένη ἐγένετο, οὔτε μελετημέναι προτάσεις ὑπεβλήθησαν, ἀλλ' ἐψηφίσθησαν οἱ Νόμοι ἐπιτροχάδην, οἷον εἰς ψῆφον ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀποτελοῦσης ἐκάστης ψηφοφορίας. Καὶ αὐταὶ αἱ Κοινοβουλευτικαὶ ἐπιτροπαί, αἱ ὁποῖαι ἀνεξαρτήτως κομματικῆς τοποθετήσεως τῶν Βουλευτῶν ἀποτελοῦν ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια τῶν πρὸς ψήφισιν νομοθετημάτων, ἤκοοντο εἰς τὴν τυπικὴν τούτων ἔγκρισιν. Οὐδεμία δὲ πρότασις νόμου πρὸς ρύθμισιν οὐσιώδους θέματος ἐκ μέρους Βουλευτοῦ ὑπεβλήθη, οὐδὲ ἔλεγχος σοβαρὸς ἡσκήθη τῆς Κυβερνητικῆς δραστηριότητος ἢ τῶν Κρατικῶν ὑπηρεσιῶν.

Καί εις ἐπίρρωσιν τῆς ὑπὸ τῆς Κυβερνητικῆς ἐξουσίας ἀπορροφήσεως τῆς Βουλευτικῆς, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ π. ἔτους, ἡ Βουλὴ παρὰ τὸ Σύνταγμα, ἐπ' ἐλάχιστον συνήλθε εἰς τυπικὰς συνεδριάσεις, διὰ νὰ ἐπιδοκιμάσῃ ἀπλῶς τὴν Κυβερνητικὴν ἄσκησιν πάσης ἐξουσίας.

Ἐκ τοῦ ἀνωτάτου βάρους, ὅπου τὸ Πόλιτευμα ἔχει τοποθετήσῃ τὸ πολυμελὲς αὐτὸ Σῶμα, τὴν Βουλὴν, παραστάτην τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας καὶ δρῶσαν ἐπισήμως Κοινὴν Γνώμην, αὕτη κατέδειξεν ἐαυτὴν ἀπλοῦν ἐκτελεστήν τῶν Κυβερνητικῶν θελήσεων.

Συνελόντι εἰπεῖν, ἀντὶ ἡ **Κυβερνητικὴ ἐξουσία νὰ τελῇ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς Βουλευτικῆς**, παριστάμεθα μάρτυρες τῆς ἀντιστροφῆς τῶν ὄρων. Ἡ Βουλὴ ὡς συλλογικὸν ὄργανον καὶ οἱ Βουλευταὶ καὶ ἰδίαν, ἐκτὸς ἐξαιρέσεων, τελοῦν ὑπὸ τὸ ἔλεγχον καὶ τὴν παρακολούθησιν τῆς Κυβερνήσεως !!!

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐθεωρήσαμεν σκόπιμον νὰ παραθέσωμεν τὰς ἀνωτέρω περικοπὰς λόγου, τοῦ **μεγάλου μαχητοῦ τῆς Κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας**, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Βουλευταὶ θὰ θελήσουν νὰ ἀντιληφθῶν τὰς ὁλεθρίας συνειδήσεως, τῆς ἐκ τῆς τοιαύτης μεταπτώσεως **ἀνωμαλίας καὶ δι' ἐαυτοὺς καὶ διὰ τὴν Χώραν**.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Εἰς τὸ πρῶτον τεῦχος μας διεπιστώσαμεν τὴν ὑφιστάμενην ἐν τῇ βεβαιώσει καὶ εἰσπράξει τῶν φόρων ἀκαταστασίαν, ἡ ὁποία συντρεχούσης τῆς πολυνομίας καὶ αὐθαιρεσίας ἐξ ὑπερβάλλοντος ζήλου τῶν φορολογικῶν καὶ διωκτικῶν ὑπηρεσιῶν, ἔφθασε νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὴν συνείδησιν τῶν φορολογουμένων πολιτῶν τὴν ἔννοιαν τῆς δικαιοσύνης, διότι οἱ φόροι βεβαιοῦνται καὶ βίᾳ **εἰσπράττονται ἐκ τῆς περιουσίας καὶ οὐχὶ τῶν εἰσοδημάτων**.

Τὴν τοιαύτην ἔλλειψιν δικαιοσύνης, ἐν τῷ καταλογισμῷ ὀφειλομένων φόρων καὶ τὴν εἰκονικὴν παρεμβολὴν τῶν διαφόρων ἐκδικαστικῶν ἐπιτροπῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν συστηθῇ πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἀντιρρήσεων τῶν φορολογουμένων, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ἡ πλέον ἔγκυρος φορολογικὴ Ἐπιθεώρησις **«Οἰκονομικὰ Νέα»** γράφει εἰς τὸ φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου π. ἔ. διαμαρτυρομένη καὶ αὕτη διὰ τὴν μὴ λειτουργίαν τῶν Φορολογικῶν δικαστηρίων, τὰ κατωτέρω :

«Εὔμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ τονίσωμεν ὅτι αἱ ὑπάρχουσαι Ἐπιτροπαὶ ὅχι μόνον δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς συγχρόνους ἀνάγκας, ἀλλ' ἀποτελοῦν κίνδυνον,

Ἡ διοίκησις ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ συγκεντρώσῃ στοιχεῖα περὶ τῆς λειτουργίας τῶν Ἐπιτροπῶν αὐτῶν. Καὶ τότε θὰ ἔβλεπε τὴν τεραστίαν διαφορὰν μεταξὺ **βεβαιωθέντων** ποσῶν φόρων καὶ τελικῶς κρινομένων ὡς **ὀφειλομένων**, ἐπὶ τοῦ συνόλου σχεδὸν τῶν σπουδαίων ὑποθέσεων.

Ἡ ζημία ἣτις προκαλεῖται εἰς τοὺς φορολογουμένους καὶ τὸ Δημόσιον ἐκ τῆς τακτικῆς αὐτῆς τῶν ἐφοριακῶν ὑπηρεσιῶν εἶναι προφανές· τὸ φαινόμενον τῆς **ὑψημῆς βεβαιώσεως φόρων** ἀποτελεῖ ἀνωμαλίαν καὶ ἔχει ἐπιβλαβεῖς συνεπείας».

Ἡ αὕτη Ἐπιθεώρησις κρίνουσα ἐπὶ τῶν ὑποβαλλομένων ὑπὸ τῶν φορολογουμένων αἰτήσεων ἀναθεωρήσεως καὶ ἀνακατατάξεως πιστοποιεῖ ὅτι «ἡ ἐκδίκασις τῶν δὲν γίνεταί διότι τὰ λαμβανόμενα μέτρα παραμένουν εἰς τὸν χάρτην ὡς ἀνεφάρμοστοι διατάξεις».

Ἡμεῖς προσθέτουμεν ὅτι δίδονται **ἀντίθετοι διαταγαὶ** καὶ παραθέτουμεν ἓν παράδειγμα. Ἐπιτηδευματίας Ζ' κατηγορίας ἐλευθέρων ἐπαγγελματῶν ἐκ τῆς 7ης κλάσεως

κατετάγῃ εἰς ἀνωτάτην 20ην (!). Ἐκ τῆς κατατάξεως ὑπέχει ὑποχρέωσιν πληρωμῆς 700 χιλ. δρχ. περίπου μηνιαίως ὡς φόρον, ποσὸν ὅπερ δὲν εἰσπράττει κἄν ἐκ τοῦ ἐλευθερίου του ἐπαγγέλματος. Ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου ἐκοινοποίησε αἰτήσιν ἀνακατατάξεως εἰς τὴν Ἐφορείαν ἣτις παραμένει ἀνεκδίκαστος. Εἰς διαμαρτυρίας του ὁ Οἶνον. Ἐφορὸς ἀπὴν τῇσε ὅτι εἶχεν διαταγὰς τοῦ Ὑπουργείου μέχρι μὲν Δεκεμβρίου **νὰ μὴ εἰσαγάγῃ** εἰς τὰς πρωτοβαθμίους Ἐπιτροπὰς τὰς αἰτήσεις ἀνακατατάξεως (διὰ νὰ εἰσπραχθοῦν τὰ διὰ πρᾶξεων βεβαιούμενα ὑπερβολικά ποσά) καὶ ὅτι θὰ ἀναμείνῃ νέας διαταγὰς διὰ νὰ τὰς εἰσαγάγῃ πρὸς ἐκδίκασιν (!) Ἐν τῷ μεταξὺ Ἀστυφύλακες ὁδηγοῦν βιαίως εἰς τὸν ταμίαν τοὺς Φορολογουμένους οὔτινες ἐκποιοῦν περιουσιακὰ στοιχεῖα καὶ ἐπιστημονικὰ βιβλία ἀκόμη (δικηγόροι ἢ ἰατροὶ κλπ.) πρὸς πληρωμὴν τῶν οὕτω ἐπιθετικῶς βεβαιουμένων καὶ ἀνεκδικάστων ποσῶν φόρων.

Αὐταὶ εἶναι αἱ διαταγαί. Ἄν ὁ φίλος Ὑπουργὸς κ. Εὐταξίας θέλει συγκεκριμένως στοιχεῖα τὰ ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσιν του. Μὲ τὰ μέτρα ὅμως αὐτὰ δὲν δημιουργεῖται φορολογικὴ συνείδησις, ἀλλὰ κατὰ ἄλλο,...

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΣΗΜΑΙΝΟΝΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Συνθετικὰ τοῦ Κομμουνισμοῦ στοιχεῖα. Ἐπιδιώξεις τῶν αὐτῶν σκοπῶν καὶ δι' ἀντιθέτου δράσεως. Ἐκμετάλλευσις καὶ δεξιῶν παρκατάξεων.

Εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Cahiers de Bruges (1958, III) ὁ Ὁλλανδὸς Καθηγητὴς H. Bruggmans, ἀναλύει τὰ συνθετικὰ τοῦ κομμουνισμοῦ στοιχεῖα, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκονται διάφοροι παράγοντες, συχνὰ ἀντιτιθέμενοι. Οὗτοι δημιουργοῦν τὴν σύγχυσιν τῆς ὁποίας ἐπωφελεῖται ὁ κομμουνισμός. Ἀφ' ἐπεί οὗτοι εὐρίσκονται ἐν τῇ πραγματικῇ προβλήματι τῶν κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων. Ταῦτα πρέπει νὰ ρυθμισθοῦν, ὅχι διὰ νὰ νικηθῇ ὁ κομμουνισμός, ἀλλὰ διότι πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθοῦν αἱ νέαι ἀνάγκαι τῆς ἐποχῆς. Ἀφ' ἐτέρου εὐρίσκόμεθα ἐνώπιον μιᾶς εὐαρίθμου ομάδος «Ἐπαγγελματιῶν Ἐπαναστατῶν» σοβιετικῶν. Δὲν πρόκειται περὶ μεταρρυθμιστῶν, ἀλλὰ περὶ συνωμοσίας ἐναντίον ὅλου τοῦ κόσμου ἐπ' ὀφελείᾳ τῆς **Σοβιετικῆς Αὐτοκρατορίας**.

Δὲν ὑπάρχει οὐδὲν τὸ κοινὸν μεταξὺ τῶν ἀνησυχιῶν τῆς συνειδήσεως τῶν Εὐρωπαίων καὶ τῶν βλέψεων ἐνὸς κομμουνιστοῦ συνωμοτοῦ. Οὗτος δὲν θέλει νὰ λυθοῦν τὰ προβλήματα μας. Εἰς ἡμᾶς ἀρμόζει ὅμως νὰ τὰ λύσωμεν.

Συνεχίζων ὁ κ. Bruggmans προσθέτει : Ὁ σύγχρονος Κομμουνισμός ἀντιτίθεται εἰς τὴν εὐημερίαν τῶν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν του Λα-

τῶν ὅσον δύναται. Ἀποβλέπει εἰς τὴν κατὰ-κτησιν καὶ διατήρησιν τῆς ἐξουσίας. Θέλει οἱ ἐργάται νὰ εὐρίσκωνται εἰς συνεχῇ καὶ πλήρη ρῆξιν μὲ τὸ περιβάλλον των. Θέλει νὰ εἶναι ἀπηλλισμένοι καὶ μοναδικὴ ἐλπίς των νὰ εἶναι ἡ Μόσχα.

Τὰ Κομμουνιστικὰ Κόμματα δὲν συμπαθοῦν πολὺ τοὺς «ἀριστεροὺς».

Ἡ Κομμουνιστικὴ στρατηγικὴ συχνὰ ἀποβλέπει εἰς τὸν ἀφανισμόν ὁμοειδεῶν. Ὁ Κομμουνισμός εἶναι ὁλοκληρωτικὸς καὶ ἐνδιαφέρει μόνον διὰ τὴν ἐξουσίαν. Πολλὰ-κις πλησιάζει τοὺς «δεξιούς», ὡς μὴ ἐπικινδύνους ἀνταγωνιστάς. Ἡ χεὶρ τῆς Μόσχας εἶναι εἰς ὅλα. Ὁ σκοπὸς εἶναι εἰς, ἡ τακτικὴ μόνον μεταβάλλεται.

Ὁ συγγραφεὺς ἐν τέλει τοῦ ἀρθροῦ ἀναφέρει εἰς φράσιν τοῦ Γκόργκι εἰς τὴν αὐτοβιογραφίαν του. «Οἱ Λαοὶ ζοῦν μὲ ὄνειρα καὶ ἔχουν ἀνάγκην φαντασίας διὰ νὰ ἀντιμετωπίζουν τὴν σκληρότητα τῆς ζωῆς. . . . Χρειαζόνται μίαν ἐλπίδα ἣτις θὰ μεταβληθῇ εἰς εὐλογίαν. Χρειαζόνται μίαν μεγάλην ὀντότητα, ἔστω καὶ ἂν αὕτη εἶναι τὸ μηδέν, τὸ ὁποῖον οἱ Λαοὶ γεμίζουν μὲ τὴν φαντασίαν των».

Ἡ Ἀτομικὴ ἐνέργεια καὶ ἡ Κοινωνικὴ ἐξέλιξις.

Εἰς τεῦχος τοῦ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Unesco ἐκδιδομένου περιοδικοῦ Impact, δημοσιεύ-

ται ὑπὸ τοῦ *z. Tiraspol'sky* ἐξαιρετικῶς περιπούδαστον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον: «*Ἡ ἐνέργεια, κλεις τῆς κοινωνικῆς ἐξελίξεως*», ἐν τῷ ὁποίῳ ἐξετάζονται αἱ διάφοροι κοινωνικαὶ μοῖραι αἵτινες ἀντιστοιχοῦν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὰς διαφόρους πηγὰς ἐνεργείας, τὰς ὁποίας ἐκάστοτε ἐχρησιμοποιοῦν πρὸς ἐξυτηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν τῆς.

Ὁ συγγραφεὺς χωρὶς νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι ἡ πηγὴ ἐνεργείας ὑπῆρξε τὸ ἀποκλειστικὸν στοιχεῖον εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν κατὰ κατὰ καιροὺς κοινωνικῶν μορφῶν, ἐξηγεῖ ἐν τούτοις ὅτι οὐδεμία ἐξ αὐτῶν θὰ εἶχε τελικῶς ἐπικρατήσει χωρὶς νὰ στηρίζεται ἐπὶ ὀρισμένου τύπου παραγωγῆς ἐνεργείας. Κατατάσσει δὲ ὡς ἀκολούθως τὰς φάσεις τῆς ἀνθρωπίνης ἐξελίξεως:

1η) Πηγὴ ἐνεργείας: τὸ πῦρ, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν σύστασιν τῆς πατριαρχικῆς κοινωνίας.

2α) Πηγὴ ἐνεργείας: ἡ πυρίτης ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ πυροβολικοῦ καὶ δι' αὐτῆς τὴν κατάρρευσιν τοῦ φεουδαλισμοῦ καὶ τὴν συγκρότησιν τῶν μοναρχικῶν καθεστώτων.

3η) Πηγὴ ἐνεργείας: ἡ ἀτμομηχανὴ ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸ βιομηχανικὸν Κράτος, τὴν δύναν τῶν ἀριστοκρατικῶν καὶ μοναρχικῶν πολιτευμάτων καὶ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Ἀστικοῦ Κράτους.

4η) Πηγὴ ἐνεργείας: οἱ κινητήρες ἐσωτερικῆς καύσεως ὁδηγοῦντες διὰ τῆς ἀποκεντρώσεως τῶν βιομηχανικῶν καὶ τῆς νεωτέρας ἀναπτύξεως τῆς συγκοινωνίας εἰς τὴν ἀνατροπὴν τοῦ φιλελευθέρου καπιταλισμοῦ.

5η) Πηγὴ ἐνεργείας: ἡ ἀτομικὴ. Ἐδῶ ὁ συγγραφεὺς περιορίζεται φυσικὰ εἰς εἰκασίας προβλέπων ὡς ἀναγκαῖον ἐπακόλουθον τῆς νέας αὐτῆς πηγῆς ἐνεργείας, τόνωσιν τῆς ὑπερκρατικῆς ἀλληλεγγύης καὶ γενίκευσιν τοῦ «ψυχροῦ» πολέμου ὡς νέας μορφῆς τῆς βίας μεταξύ Κρατῶν.

Αἱ διεθνεῖς διασκέψεις.

Εἰς ἄρθρον τοῦ ἐν τῷ *New - York Herald Tribune* τῆς 11ης Δεκεμβρίου *ε. ε.* ὁ γνωστὸς δημοσιολόγος *Walter Lippmann*, ἐξετάζει τὴν διαρκῶς ἐπεκτεινομένην τακτικὴν τῶν διεθνῶν συναντήσεων καὶ διασκέψεων ἀπὸ ἀπόψεως πραγματικῶν ἀποτελεσμάτων. «Πολὺ συνηθέστερον γράφει, τὸ ἀποτέλεσμα τῶν συνίσταται εἰς τὸ

νὰ δυσχεραίνουν καὶ ὄχι εἰς τὸ νὰ διευκολύνουν τὴν συνεννόησιν». Δεδομένης τῆς δημοσιότητος αὐτῶν, οἱ μετέχοντες τῶν διασκέψεων πολιτικοὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ καταλήξουν εἰς εὐνοϊκά δι' ἕκαστον ἀποτελέσματα καὶ αὐτὸ δυσχεραίνει τὰς συνεννοήσεις, ἐνῶ συγχρόνως ἡ ἀποτυχία αὐτῶν δημιουργεῖ δυσχεροτέρους συνεπείας. Ὅ,τι θὰ ἐχρειάζετο διὰ τὴν προκειμένην περίπτωσιν τῆς προσεχοῦς διασκέψεως τοῦ Βερολίνου θὰ ἦτο, κατὰ τὸν *Lippmann*, νὰ ἐλέγουμεν εἰς τὸν Μολοτῶφ ὅτι «ἐπιθυμοῦμεν πολὺ νὰ συναντηθῶμεν καὶ νὰ συζητήσωμεν, ἀλλὰ ὅτι καλύτερον θὰ ἦτο νὰ μὴ συναντηθῶμεν δημοσίᾳ πρὶν ἢ δι' ἐμπιστευτικῶν προσυνεννοήσεων, πεισθῶμεν ὅλοι ὅτι πρόκειται νὰ κάμωμεν κάτι τὸ χρήσιμον διὰ τῆς διασκέψεως». «Ἐάν—καταλήγει—οἱ ἀδήποτε συνεννοήσῃς μετὰ τὴν Ρωσσίαν εἶναι δυνατόν, θὰ ἐπιτευχθῇ ἀσφαλέστερον διὰ τῆς συνήθους διπλωματικῆς οδοῦ.

Ἄν ὄχι, τότε θὰ ἦτο καλύτερον νὰ μὴ διεγείρωμεν ψευδεῖς ἐλπίδας, αἵτινες θὰ ἀφίσουν τὸν κόσμον πλέον πικραμένον παρ' ὅτι ἦτο πρὶν».

Διὰ τινὰς περιηγητὰς. Ἀπὸ ἄρθρον τοῦ *W. H. Chamberlin*.

«Τὸν συνοδοιπόρον, ὅστις δὲν ἀπέκρυπτε πολὺ τὴν συμπάθειάν του διὰ τὸν κομμουνισμόν καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ δικαιολογήσῃ καθε ἀποψιν τῆς Σοβιετικῆς πολιτικῆς—ἀπὸ τὰ στρατόπεδα καταναγκαστικῆς ἐργασίας, μέχρι τῆς ὑποδουλώσεως ξένων χωρῶν—ἀντικατέστησε νέος τύπος διανοουμένου, λεπτολόγου καὶ περισσότερον συνεπῶς εὐπαραδέκτου.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀντικομμουνιστὴς ἥτοι ὁ ἄνθρωπος ὅστις καταναλίσκει πέντε τοὺς ἑκατὸν ἐκ τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν πολεμοφοδίων του εἰς τὴν τοπικὴν ἀπόκρουσιν τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ ἐνεννήκοντα πέντε τοὺς ἑκατὸν διὰ νὰ ἐμποδίσῃ καθε προσπάθειαν ὅπως ἀνακοπῇ ἡ εἰσβολὴ τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς τὴν χώραν του καὶ διεθνῶς».

«ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ»

Δεκαπενθήμερος Πολιτικὴ
Ἐπιθεώρησις (Δελτίον Πολιτικῶν)

ΓΡΑΦΕΙΑ Ξενοφάντος 15α ΑΘΗΝΑΙ

Διευθύνσεις κατὰ νόμον

Υπεύθυνος συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 6 § 1
ν. 1092/1938

Διευθύνσις ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

κατοικία 88ας Ἰπποκράτους 9 τηλ. 23.470

ΑΘΗΝΑΙ

Διευθύνσις Τυπογραφείου Διον. Πετράκη

κατοικία Ψευδαλφίου 15 τηλ. 22.062 Ἀθῆναι

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ Δρχ. 2 χιλ.

Ἀποστέλλεται ἐντεῦθεν καὶ τὰς ἑπαρχίας ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ τὸ λαμβάνουν εἰς τὴν κατοικίαν τῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ Ἐτησίᾳ Δραχ. 50 χιλ.

Ἐξαμ. 30 χιλ., Τρίμημος 15 χιλ.,

Ἐταιρ. 100 χιλ., Ἐξωτερ. 150 χιλ.

